

Arrest

**nr. 67 219 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. DE PONTHERE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen op 3 februari 2010 het Rijk binnenkwam, diende op dezelfde datum een asielaanvraag in.

1.2. Op 2 april 2010 werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal.

1.3. Op 27 april 2010 en 19 juli 2010 werd verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal.

1.4. Op 21 april 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

1.5. De beslissing werd bij aangetekende brief op 27 april 2011 naar verzoekster gestuurd. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Russische origine. U bent sinds juni 2003 officieel gehuwd met G. D, Georgisch staatsburger van Georgische origine (O.V. 6.571.223). Jullie huwden in M. (Rusland). Na jullie huwelijk gingen jullie in Tbilisi (Georgië) wonen. U schreef zich in bij uw schoonmoeder in Tamarasheni (Zuid-Ossetië). In januari 2006 was uw echtgenoot getuige van de moord op jullie buurman T. Hij werd vermoord door iemand uit jullie wijk, D. O. D. is de neef van het hoofd van de politie te Tbilisi, S. O. Toen D. uw echtgenoot zag, bedreigde hij ook hem. De burens, en ook u zelf, kwamen naar buiten. Ook de politie kwam ter plaatse en nam uw echtgenoot mee, omdat hij getuige was geweest. 's Avonds laat keerde hij terug naar huis. Hij had verklaringen afgelegd bij de politie, maar er was hem gevraagd deze te wijzigen en D. niet langer aan te duiden als de moordenaar. Uw man ging hier niet mee akkoord, omdat hij goed bevriend was met de vader van de vermoorde jongen. Uw echtgenoot werd geslagen door de politie. De volgende dag werd uw echtgenoot door D. en zijn vrienden meegenomen. U zag uw echtgenoot daarna niet meer terug. Ongeveer een tiental dagen na de moord kreeg u thuis het bezoek van onbekenden. Ze sloegen u en vroegen waar uw man was, maar u wist dat niet. U werd ontvoerd en naar een huis gebracht. U vermoedt dat u aan Turken verkocht werd en werd per schip weggevoerd. Via Turkije werd u naar een huis in Duitsland gebracht. Daar kon u ontsnappen met de hulp van A. A, die u in dat huis zag. Hij nam u mee naar verschillende landen in Europa, waaronder Duitsland (asielaanvraag dd 17/02/2006) Zweden (asielaanvraag dd 24/02/2006), Finland (asielaanvraag dd 21/05/2006) en Engeland (asielaanvraag dd 20/06/2006). U moest zich daarbij voordoen als zijn echtgenote. U werd door hem bedreigd om de waarheid over hem niet te vertellen. Uiteindelijk belandden jullie in Nederland, waar jullie op 27 juli 2006 asiel vroegen. Jullie asielaanvraag werd negatief afgesloten. Begin 2007 vertelde u in Nederland aan een sociaal assistent de waarheid over A. Hij werd naar een ander centrum gebracht en daarna had u geen contact meer met hem. Omdat u geen documenten kon tonen, kreeg u geen verdere hulp. U bleef wel in Nederland. In 2008 vernam u van uw kennissen in M. in de regio Rostov (Rusland), dat uw echtgenoot nog leefde. U besloot daarop naar die kennissen te gaan. Een dag na uw aankomst arriveerde ook uw echtgenoot. Jullie bleven wonen bij jullie kennissen V. en G. Uw echtgenoot kon via V. een tijdelijke inschrijving bekomen. Uw echtgenoot kreeg echter problemen vanwege zijn Georgische origine. Dit leidde tot een grote ruzie, en op 15 december 2009 tot een vechtpartij, waarbij zowel u als uw echtgenoot geslagen werden. Jullie werden door de politie naar het ziekenhuis gebracht. Later legden jullie ook verklaringen af bij de politie, die beloofde maatregelen te nemen. Ook daarvoor was uw echtgenoot al verschillende keren geslagen door Russen. Op 1 februari 2010 werden u en uw echtgenoot per minibus van Rostov naar België gebracht. De smokkelaar hield jullie internationale paspoorten bij zich. Op 3 februari 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U legde daarbij uw geboorteakte en huwelijksakte voor. Uw intern paspoort liet u in Rusland toen u na uw huwelijk naar Georgië ging. Uw echtgenoot toonde een getuigenis van twee burens die zijn aanwezigheid bij die moord op 8 januari 2006 bevestigen, een getuigenis van de vader van de overledene en de notariële bevestiging van deze verklaring, evenals informatie over S. O. Met betrekking tot jullie problemen in Rusland legde u nog een medisch attest en een verklaring voor.

B. Motivering

U verklaarde het Russische staatsburgerschap te hebben en van Russische origine te zijn (Vragenlijst DVZ dd 31/03/2010 vraag 6, CGVS I dd 27/04/2010 p. 2). Dit blijkt ook uit uw geboorteakte en de huwelijksakte die u voorlegde en werd bevestigd door uw echtgenoot G. D, Georgisch staatsburger van Georgische origine (O.V. 6.571.223, Verklaring DVZ D. vraag 15). Uw asielaanvraag moet dan ook beoordeeld worden ten aanzien van de Russische Federatie. Er dient echter te worden vastgesteld dat u geen persoonlijke vrees aanhaalde ten aanzien van de Russische Federatie. U werd nooit opgesloten of vastgehouden, noch aangeklaagd of veroordeeld (CGVS vragenlijst p. 2, CGVS II dd 19/07/2010 p. 7). U verwees enkel en alleen naar de problemen die uw echtgenoot daar in de periode van augustus 2008 tot december 2009 kende vanwege zijn Georgische origine. U vermeldde verschillende feiten van racisme en één vechtpartij in december 2009. Bij deze laatste vechtpartij geraakte u ook gewond. U en uw echtgenoot moesten voor verzorging naar het ziekenhuis gebracht worden (CGVS II p. 5-6). Jullie dienden hierover klacht in bij de politie en legden daaromtrent een attest voor. De politie noteerde uw verklaringen en beloofde maatregelen te nemen. Ook de wijkagent liet weten dat hij de zaak zou opvolgen (CGVS II p. 5, CGVS D. II p. 10). Jullie kunnen dan ook niet aannemelijk maken dat jullie in de Russische Federatie niet op bijstand of bescherming zouden kunnen rekenen, om welke reden dan ook.

Uw echtgenoot kon immers zowel bij het ziekenhuis, als bij de politie en de wijkagent terecht. Hij ging zich zelf niet meer informeren bij de politie, maar V. deed dit wel. De politie in Rostov had hem verzekerd dat ze de nodige maatregelen zouden treffen (CGVS D. II p. 11). Uw echtgenoot vermoedt dat de zaak wel afgesloten werd, omdat jullie uit de Russische Federatie vertrokken zijn. Hij heeft hierover echter geen enkele zekerheid en kan dus niet aannemelijk maken dat de Russische politie u niet zou willen of kunnen beschermen. U noch uw echtgenoot haalden andere problemen aan met de Russische autoriteiten. Jullie vermeldde wel enkele andere incidenten, die te maken hadden met de Georgische herkomst van uw echtgenoot. Jullie dienden hiervoor geen klacht in, noch beschouwden jullie dit als een reden om ook de Russische Federatie te verlaten. Met betrekking tot uw verklaring dat jullie nergens elders in de Russische Federatie zouden kunnen wonen (CGVS II p. 6), dient te worden vastgesteld dat u dit vermoeden op geen enkele manier staaft. Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat ook de problemen, die u en uw echtgenoot aanhaalden, ten aanzien van Georgië geen aanleiding vormen tot het toestaan van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Dit werd alvast beslist in hoofde van uw echtgenoot, onder meer op basis van het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van deze aangehaalde problemen en van tegenstrijdigheden die konden worden vastgesteld tussen de verklaringen die u en uw echtgenoot aflegden in het kader van jullie asielaanvraag. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen evenals een bespreking van de documenten die jullie voorlegden, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste. Deze luidt als volgt: "Vooreerst dient te worden geoordeeld dat uw verklaringen met betrekking tot de moord op uw buurjongen T. T. door D. O., die op 8 januari 2006 in Tbilisi plaatsvond, niet geloofwaardig zijn. Er kan immers niet met zekerheid worden vastgesteld of deze moord werkelijk gebeurd is. U legt zelf geen enkel objectief of neutraal document voor, dat deze moord, in de door u beschreven omstandigheden – al dan niet met vermelding van de betrokkenheid van D. O. – bevestigt. De documenten die u omtrent uw asielrelaas wel voorlegt, zijn niet afdoende. Zowel de getuigenis van uw bureu, als deze van de vader van de volgens u vermoorde T. T., zijn van persoonlijke aard. Ze zijn niet objectief verifieerbaar. Het feit dat deze documenten door een Georgische notaris bekrachtigd werden, is niet afdoende om te stellen dat de getuigenissen op zich uw verklaringen staven. Het is overigens opmerkelijk dat geen van de getuigen de volledige naam van de vermoorde persoon vermeldde en dat zijn vader zijn dood omschreef als een ongeluk. Objectieve documenten over de dood van T. T., zoals een overlijdensakte, medisch verslag of politiedocument, ontbreken echter volledig. De informatie die u overmaakte over S. O. is van algemene aard en beschrijft zijn curriculum. Aangezien in deze informatie niet eens melding gemaakt wordt van een neef met de naam 'D. O.', noch over de betrokkenheid van deze persoon bij een moord, is ook deze informatie niet afdoende om uw verklaringen te staven. Daarom werd Cedoca gevraagd opzoeken te doen omtrent deze moord. Daarbij werd gebruik gemaakt van verschillende bronnen en werd via het Georgische consulaat in Brussel de lokale politie in Tbilisi gecontacteerd. Echter, zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, werd er in het geheel niets gevonden over T. T., noch of en hoe hij vermoord zou zijn, noch over een dergelijk incident op de datum en de plaats die u vermeldde. Gezien er dus geen objectieve bevestiging is van de door u aangehaalde moord op T. T., zijn uw verklaringen, als zouden u en uw echtgenote ernstige problemen gekregen hebben vanwege uw getuigenis over de betrokkenheid van D. O. bij deze moord, niet geloofwaardig. Deze vaststelling wordt bevestigd door enkele ernstige inconsistenties en tegenstrijdigheden die na een grondige herlezing in uw verklaringen en die van uw echtgenote konden worden teruggevonden. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat u uw verklaringen aflegde bij de politie, nadat u naar het bureau gebracht was. In de gang van het politiebureau zag u een andere agent. Deze zei u dat u beter uw verklaringen zou aanpassen, met name zeggen dat u niets gezien had. Daardoor zouden er minder problemen zijn (CGVS I p. 8). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u, nadat u door die agent in de gang was aangesproken, naar een ander bureau werd gebracht. Daar kreeg u één keer een slag, werd u onder druk gezet en kreeg u te horen dat u uw verklaringen moest veranderen (CGVS II dd 19/07/2010 p. 5). Het is zeer merkwaardig dat u deze slag en de bedreigingen, in een tweede bureau bij de politie, niet meldde tijdens uw eerste gehoor. Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u de dag nadat u die moord had gezien, werd meegenomen toen u uw huis verliet. U werd in een auto weggevoerd en gedurende twee dagen vastgehouden door Dato en zijn vrienden. Na uw vrijlating keerde u terug naar huis. U zag dat uw vrouw niet thuis was en dat de deur van het huis geforceerd was. U ging daarop naar de bureu, die u vertelden dat Dato was gekomen met een paar personen en dat zij uw echtgenote hadden meegenomen. U zei dat dit alles, tot en met uw vertrek uit Georgië naar Noord- of Zuid Ossetië, zich op vijf of zes dagen afspeelde (CGVS I p. 9-10). Dit stemt echter niet overeen met hetgeen u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde: daar gaf u aan dat u, nadat u door Dato en zijn kompanen werd vastgehouden, uit schrik niet meer naar huis ging. U onderhield wel contact met uw vrouw. Een tijd later kon u uw vrouw niet meer bereiken en kwam u te weten dat die

mannen jullie huis waren binnengevallen (CGVS Vragenlijst p. 2). Bovendien legde uw echtgenote zelf andere verklaringen af: op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf zij aan dat zij pas een tiental dagen na de moord was ontvoerd (CGVS Vragenlijst B. p. 2), terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij 'in de loop van de week' ontvoerd werd (CGVS B. I p. 7). De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt, niet alleen met betrekking tot het al dan niet terugkeren naar uw huis nadat u was meegenomen door Dato en zijn kompanen; én dat u en uw echtgenote andere verklaringen afleggen over het moment waarop zij werd meegenomen, ondermijnt jullie geloofwaardigheid dan ook ten zeerste. Deze elementen vormen immers de kern van jullie asielrelaas. Jullie leggen evenmin enig begin van bewijs voor met betrekking tot de problemen die jullie na die moord zouden hebben gekend. Het Nederlands asioldossier, dat betrekking heeft op uw echtgenote, handelt – zoals ook door uw echtgenote werd aangegeven (CGVS B. I p.7-9), over volledig andere zaken. En hoewel zij verklaarde dat zij in Nederland de waarheid verteld zou hebben, en zij enkel onder druk van iemand anders asiel had gevraagd en dit onder een andere naam, is nergens in dit dossier ook maar iets terug te vinden van enige problemen die zij gekend zou hebben in Georgië, laat staan van een verblijf in Georgië. De loutere vaststelling dat uw echtgenote in de periode februari 2006 tot juli 2008 in verschillende landen in Europa verbleef en asiel vroeg, is niet afdoende om jullie verklaringen, over de problemen die jullie in januari 2006 gekend zouden hebben, te staven. Hierbij aansluitend dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot het volledig ontbreken van identiteitsdocumenten evenmin geloofwaardig zijn. U verklaarde dat uw Georgische identiteitskaart vervallen was en dat u deze niet had laten vervangen. U moest zich daarvoor aanbieden bij een politieafdeling en dit wilde of kon u niet doen vanwege uw problemen, zo gaf u aan (CGVS I p. 7). Echter, gezien uw verklaringen over uw problemen in 2006 en de jaren daarna niet geloofwaardig zijn, zijn ook uw verklaringen over uw identiteitskaart niet geloofwaardig. Daarnaast verklaarde u dat u wel een internationaal paspoort had. U moest dit aan de smokkelaar geven, zodat hij dat document onderweg bij zich kon houden voor eventuele grenscontroles. Dit is merkwaardig, gezien u verklaarde dat er onderweg geen controles zijn geweest. Bij aankomst in België gaf hij jullie paspoorten niet terug (CGVS I p. 6-7). Ook het internationaal paspoort van uw echtgenote ging op deze manier verloren. Het is ook opmerkelijk dat zij, toen zij na jullie huwelijk mee naar Georgië verhuisde, haar intern Russisch paspoort in de Russische Federatie achter liet. Haar geboorteakte, diploma en internationaal paspoort nam ze wel mee (CGVS B. I p. 4). Ook jullie verklaring, als zouden jullie geen tijd gehad hebben om een visum te bekomen en zo legaal de Russische Federatie te verlaten, is niet geloofwaardig (CGVS I p. 6-7, CGVS B. I p. 4). U verklaarde immers dat het incident op 15 december 2009 daartoe de aanleiding was. Toch vertrokken jullie pas begin februari 2010 naar België. Ook aan deze vaststellingen dient zwaar getild te worden, gezien het eerder vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid." Gezien deze vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw huwelijksakte en uw geboorteakte bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens. Aangezien deze hier niet betwist worden, zijn deze documenten niet afdoende om bovenstaande conclusies te beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In haar eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Ook voert zij een schending aan van artikel 1A van het Verdrag van Genève en van artikel 3 van het EVRM. Tot slot meent zij dat de algemene zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

2.2. De Raad wenst vooreerst op te merken dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster die geen andere motieven inriep dan deze waarop haar echtgenoot zich beriep. De bestreden beslissing aangaande verzoekster is afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing, genomen ten aanzien van haar echtgenoot en die steun vindt in het administratief dossier (RvS 2 mei 2005, nr. 144.038).

2.3. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Verzoekster voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt over een gebonden bevoegdheid, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Voor zover artikel 3 van het EVRM overeenstemt met artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar wat volgt.

2.5. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM geldt dat deze bepaling vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, dat *"immers de bescherming van artikel 3 E.V.R.M. slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M."* (RvS 22 januari 2008, nr. 1982; RvS 13 mei 2002, nr. 106.509). Geenszins wordt door verzoekster aangetoond op welke wijze de bestreden beslissing een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou maken.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal tweemaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. Aldus werd ter zake zorgvuldig gehandeld.

2.7. Verzoekster citeert haar echtgenoot die verklaarde dat beiden verdreven werden omdat de wijkagent aan V. gevraagd had hun geen onderdak te geven om verdere problemen te vermijden. Zij beklemtoont dat het belangrijk is te noteren dat ze geen woonplaatsregistratie had in M. en dat ze haar registratie verloor toen ze naar Georgië verhuisde in 2003. Haar echtgenoot kreeg tijdelijke registraties via de wijkagent, maar na de vechtpartij werd hem bevel gegeven het Russische grondgebied te verlaten. Ze meent dat de bestreden beslissing met al deze elementen geen rekening gehouden heeft en zelfs deze problematiek niet heeft onderzocht. Verzoekster verwijst verder naar de wet op de rechtspositie van buitenlandse burgers waaruit vooreerst blijkt dat aan een vreemdeling slechts een tijdelijke registratie zal worden verstrekt, indien ook zijn echtgenote beschikt over een registratie en dat aan de registratie van deze vreemdeling een einde wordt gesteld indien hij een bedreiging vormt voor de veiligheid van de Russische staat of in overtreding wordt bevonden met de regels van verblijf. Ook verwijst zij naar een krantenartikel waaruit blijkt dat door de Russische overheid maatregelen werden genomen tegen Georgiërs, onder meer door het intrekken van verblijfsvergunningen of weigering tot verlenging en dat dit escaleerde na de oorlog tussen beide landen in 2008. Verzoekster werpt op dat dit punt nooit werd onderzocht door het Commissariaat-generaal.

2.8. Daar waar verzoekster opwerpt dat het Commissariaat-generaal nagelaten heeft te onderzoeken waarom zij en haar echtgenoot zich niet konden registreren in de Russische Federatie wijst de Raad er op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot er zich wel degelijk konden registreren (in Rostov). Nergens wordt door verzoekster, noch door haar echtgenoot persoonlijk melding gemaakt van een intrekking of weigering tot verlenging van de registratie. Verzoeksters raadsman wierp weliswaar op dat hun verblijfsvergunning elke 45 dagen diende verlengd te worden maar dit wordt niet sterkgemaakt. Uit de door verzoekster zelf verschaft informatie blijkt immers dat deze termijn tot maximaal drie jaar kan vastgesteld worden. De bestreden beslissing heeft enkel gesteld dat verzoekster

niet aantoont waarom zij zich, na de beweerde moeilijkheden in Rostov, niet elders anders in de Russische Federatie kon registreren. De Raad ziet dan ook niet in waarom de commissaris-generaal terzake een verder onderzoek zou dienen te voeren. Het verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaden heeft verricht, is niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

2.9. Mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoeksters echtgenoot kan tot slot gesteld worden dat het louter weigeren van een registratie in de Russische Federatie niet als basis kan dienen voor het toekennen van de asielstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad vermeldt tenslotte dat het beroep van verzoekster echtgenoot, met rolnummer RvV 71 770 door de Raad op 26 september 2011 bij arrest met nummer 67 218 tevens de erkenning als vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en is afdoende gemotiveerd. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC